Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 275 337 van 18 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij advocaat Telly MOSKOFIDIS Eindgracht 1 3600 Genk**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Argentijnse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 9 juli 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2022 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op

verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, en die is gemotiveerd als volgt:

"*BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING*
Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ZAVENTEM op 09/07/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de heer, (1):
naam: M.
voornaam: D.
geboortedatum: (…)1982
geboorteplaats:
nationaliteit: Argentinië
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
2°
O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
Betrokkene verblijft reeds sedert 17/11/2021 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.
Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
Er bestaat een risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene beweert sinds 20 oktober 2021 in België te verblijven, doch inreisstempel dateert van 17/11/2021. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene beweert sinds 20 oktober 2021 in België te verblijven, doch inreisstempel dateert van 17/11/2021. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.
Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.
Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.
Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.
Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:
Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
Er bestaat een risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene beweert sinds 20 oktober 2021 in België te verblijven, doch inreisstempel dateert van 17/11/2021. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Argentinië / om de overname te vragen aan (land). Mocht de overname door (land) niet mogelijk zijn, om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Argentinië."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (…) 7, (…) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen*."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedureregelement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"*Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid*."

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van

de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002*, Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"*Aan verzoeker werd de beslissing betekend, getiteld: 'bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering' (verzoeker wenst aldus beroep in te dienen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten).*

Verzoeker benadrukt dat zijn zoon de Spaanse nationaliteit heeft.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij in België gezinshereniging wenst aan te vragen met zijn zoon, die dus de Spaanse nationaliteit heeft, zodat hij op een legale manier samen met zijn zoon kan verblijven in België.

Hij heeft hiervoor al verschillende maatregelen getroffen: hij heeft een mondeling akkoord getroffen om een appartement te huren (het duurde inderdaad enkele maanden alvorens hij een huisbaas bereid gevonden had om aan hem te huren), hij heeft daarna een afspraak gemaakt bij het gemeentehuis om de nodige documenten binnen te brengen, en zijn gezin komt begin augustus 2022 naar België, ...

Door de bestreden beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) wordt hem dat allemaal ontnomen.

Niet enkel wordt het recht om samen te zijn met zijn zoon in België hem ontnomen, maar eveneens dienen zich andere problemen aan, bijvoorbeeld het feit dat hij een mondelinge afspraak heeft met de huisbaas om een appartement te huren, enzovoort

Verzoeker wenst te benadrukken dat de bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van artikel 27 en 28 Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, dat bepaalt:

Artikel 27 Algemene beginselen 1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.
2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. 3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politiële gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden. 4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.

Artikel 28 Bescherming tegen verwijdering 1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging. 2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven. 3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij: a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VNVerdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989. (eigen onderlijning)

Artikel 2 van bovengenoemde Richtlijn bepaalt:

Artikel 2 Definities :
Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:
1. „burger van de Unie": eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;
2. „familielid":
a) de echtgenoot;
b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;
c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;
3. „gastland": de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.

Verzoeker wenst te benadrukken dat zijn gedrag geenszins een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" worden door de lidstaten ingevuld naargelang van hun eigen situatie, maar zij moeten strikt worden geïnterpreteerd. (Mededeling van de Europese Commissie over het recht van vrij verkeer van 25 november 2013)

Verzoeker wenst te benadrukken dat het gedrag dat hem verweten wordt hier geenszins aan beantwoordt, juist integendeel: hij wenst juist zijn verblijfssituatie te legaliseren in ons land, REKENING HOUDENDE MET HET BELANG VAN DE MINDERJARIGE KINDEREN: daarom heeft hij, vooraleer zijn gezin naar België komt, proberen bepaalde maatregelen te nemen om duidelijkheid te creëren voor zijn gezin en zijn minderjarige kinderen: waar gaan ze kunnen verblijven, enzovoort.

Inderdaad wenst verzoeker te benadrukken dat de verwerende partij geenszins zijn gezinssituatie in overweging heeft genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bepaalt nochtans uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde onder andere rekening dient te houden met het hoger belang van het kind bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, waar de verwerende partij hier manifest niet aan voldoet, juist integendeel.

Enkel door te stellen "Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben", houdt de verwerende partij onvoldoende rekening met het gezinsleven van verzoeker: verzoeker is op dit moment alleen in België, maar hij bereidt de komst voor van zijn partner en hun gemeenschappelijke minderjarige kinderen, oa zijn zoon die de Spaanse nationaliteit heeft.

Zoals hierboven reeds vermeld, wenst verzoeker te benadrukken dat zijn zoon de Spaanse nationaliteit heeft. Zijn partner en de kinderen zijn momenteel in San Lorenzo, Argentinië.

Verzoeker is eerst naar België gekomen, om te zien wat de mogelijkheden zijn voor hem en zijn gezin. Zijn kinderen zijn nog klein en hij wou geen risico's nemen met kleine kinderen in een nieuw land. Daarom wou hij eerst huisvesting vinden, zien hoe hij zijn situatie kon regulariseren, jobmogelijkheden in de toekomst, en dergelijke.

Zijn gezin komt op 08.08.2022 in de Parijse luchthaven aan en komen daarna naar België.

Hij wacht op hun om een verblijfsvergunning (gezinshereniging) aan te vragen.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 27-28 RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, iuncto artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

3.3.3. Beoordeling

3.3.3.1. De formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het

begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° en artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; en dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat er een risico is op onderduiken; en dat het noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend gezien het risico op onderduiken. De Raad moet vaststellen dat verzoeker geenszins de vaststellingen betwist aangaande de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet zodat hij hieraan geen afbreuk kan doen.
Ten slotte blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de artikelen 3 en 8 van het EVRM en met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
“*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt in dit kader een individueel onderzoek noodzakelijk.

Verzoeker betwist niet verklaard te hebben dat hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft en dat hij geen gewag heeft gemaakt van medische problemen, hetgeen steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker meent evenwel dat rekening diende gehouden te worden met het gegeven dat hij een minderjarig kind heeft met de Spaanse nationaliteit die vanuit Argentinië zal toekomen in Parijs op 8 augustus 2022 om daarna naar België te reizen Verzoeker wenst te benadrukken dat hij in België gezinshereniging zal aanvragen met zijn Spaanse zoon en thans in België hiervoor maatregelen aan het treffen is zoals een woonst en afspraken bij het gemeentehuis. Hij voegt hierbij stavingsstukken van de gemaakte afspraken bij het gemeentehuis alsook de geboekte vliegtickets van zijn gezin.

De Raad dient vooreerst evenwel vast te stellen dat in de huidige stand van zaken geenszins enig gezinsleven voorligt in België waarmee verweerder rekening diende te houden overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bevestigt dat zijn gezin, zijn minderjarige zoon met Spaanse

nationaliteit inbegrepen, zich heden niet in België doch in Argentinië bevindt. Het gegeven dat zijn gezinsleden later zullen toekomen in België kan in deze stand van het geding geen ander licht werpen op het voorgaande.

Er kan in casu niet worden vastgesteld dat de bestreden verwijderingsmaatregel enige scheiding van de gezinsleden tot doel of gevolg heeft, in tegendeel verweerder zal bij gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing net herenigd worden met zijn minderjarig kind en gezin die zich thans nog in Argentinië bevinden.
Verzoeker toont verder met zijn poneringen dat hij voorbereidingen aan het treffen is om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen wanneer zijn zoon met de Spaanse nationaliteit in België toekomt, niet aan dat de belangen zijn minderjarig Spaans kind, dat zich op dit moment in Argentinië bevindt, door de bestreden beslissingen onherroepelijk en ernstig geschaad worden. De bestreden beslissing belet immers niet dat het Spaans kind zijn recht op vrij verkeer uitoefent en zich naar België begeeft om alhier zijn rechten te laten gelden als burger van de Unie. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker, die vrijgesteld is van de visumplicht, over 90 dagen beschikte om de voorgehouden nodige voorbereidingen te treffen doch thans langer in het Rijk verblijft dan de toegestane termijn.

Alles samengenomen, en gelet op de gegevens zoals deze de Raad actueel zijn gekend, maakt verzoeker prima facie geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.3.3.3. Waar verzoeker een schending opwerpt van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG moet opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van de richtlijn 2004/38/EG dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.
Bovendien kan verzoeker zich in casu geenszins dienstig beroepen op (het bepaalde in de artikelen 27 en 28 van) de richtlijn 2004/38/EG. Artikel 3 van deze richtlijn stelt immers dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of die zich bij hem voegen. De richtlijn is dus niet van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat of buiten de Schengenzone bevinden en dus ook niet op de familieleden die bij hen verblijven. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers Spaanse zoon zich op dit moment niet in België bevindt en dus (nog) niet heeft begeven naar een lidstaat (gastland) om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.

3.3.3.4. De uiteenzetting van verzoeker leidt prima facie niet tot het besluit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad stipt hierbij aan dat in casu niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen en het niet is betwist dat verzoeker niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

3.3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat op het eerste gezicht geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is prima facie niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. H. VAN GOETHEM,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
H. VAN GOETHEM	H. CALIKOGLU